

Szolgáló Király

„Ő pedig mondotta nékik: *A pogányokon uralkodnak az ő királyaik, és akiknek azokon hatalmuk van, jóltévőknek hivatnak. De ti nem úgy: hanem aki a legnagyobb köztetek, olyan legyen mint aki a legkisebb: és aki a fő, mint aki szolgál.*” Lukács 22, 25-26

Minden keresztyén ünnepünknek nagy az áldása, de nagy a kísértése is. Amilyen féltő, hogy karácsonykor Isten Fiának az emberi világba jövelele helyett az emberi szeretetnek emelünk ünnepet, éppolyan féltő az, ha a virágvasárnapot a tavasz kezdetének vagy valami ehhez hasonló ünnepnek, évfordulónak tekintjük. Maga a virágvasárnapi történet is olyan, hogy könnyen tévedhetünk a kísértések valamelyikébe. Ünneplő sokaság, pálmaágak, virágok, gyermekhangok hallelujázása; olyan idillikus kép ez az egész. Olyan szívesen elgyönyörködünk ebben a megnyugtató jelenetben! De amíg ezt tesszük, könnyen elfeledkeztünk arról, hogy ez mind csak ünnepi körítés egy megdöbbentően nagy eseménynek: Krisztus Urunk, a mennyei Király, egy földi városban olyan trónfoglalásra készül, amilyenben egyetlen más királynak sem volt része. Királyi bevonulásának a szenvedés, a kereszthalál, a megváltás nagy műve a célja. Ebből a nagy összefüggésből nem lehet a virágvasárnapi történetet kiszakítani. Krisztus királyi útja egyenesen vezet a templomba, majd tovább a megváltás hegyére, a Golgotára. A virágvasárnapi ünnep tehát beletartozik a passióba, Krisztus Urunk szenvedéstörténetébe. Éppen ezért választottam virágvasárnapi leckéül a felolvasott Igét, amely két dologra világít rá élesen, s ezek által alkalmas annak megvilágítására: mi is történt valójában azon az első virágvasárnapon? Igénk bizonyágtétele szerint két dolgot kell meglátni: először azt, hogy Krisztus nem olyan, mint a földi uralkodók; másodsor, hogy az ő követői is mások, mint a régi királyok alattvalói.

Többször olvashattunk arról, hogy a Zsidóországot leverő Titus császárnak diadalívet állítottak. Erről megismerhetjük, milyen volt egy-egy régi uralkodó győzelmi bevonulása. Hatalmas népünnepély volt az ilyen alkalom. Természetesen a győztesek számára. Illatos füsttel teletömjénegett utcák, terek, ízletes lakoma, látványosság, ajándékok osztogatása; ezek készítették ujjongásra, kacagásra, énekekre az egybesereglett tömeget. Nyilván a választott nép életében is ismerős az ilyen győzelmi felvonulás.

Akik tehát azon az első virágvasárnapon arról hallottak, hogy a magát Messiásnak kijelentő názáreti Jézus közeledik tanítványi csapatával Jeruzsálem felé, ezt a képet akarták látni, erre lehettek

lélekben felkészülve. Most már elképzeltük azt a meglepetést, amikor a várt ünnepi jelenet helyett egészen mást láttak; egy egyszerű, minden külső disz, pompa nélküli férfit, nem is harci paripán, a győztes hadvezért megillető paripán, hanem a nép egyszerű állatának, teherhordó szamarának a hátán. Nem vonult előtte meghódított, foglyul ejtett sereg, nem voltak mellette egyenruhás testőrök, se más katonaság. Kiserői az ünnepre felmenő egyszerű emberek sokasága, hívő tanítványok, tiszta szemű gyermekek. Seholy ünnepi rendezőség, sem udvarmester, sem program. Ezért olvassuk (Mt), hogy amikor Jeruzsálembe érkeztek "felháborodék az egész város". Ha úgy ment volna, mint egy pogány uralkodó, ha rabszolgák jajongó hada vonult volna előtte, ha fegyvercsattogás jelezte volna jöttét, azt természetesnek vették volna. Felháborodtak, mert más király jött, mint amilyent vártak. Olyan, aki nem büntetni jön, hanem megbocsátani. Nem leigázni, hanem a bűn szomorú fogságából kiszabadítani. Más királyokért népek ontják véréket, ő pedig népekért ontotta véréit. Az ő országában nem milliók vannak egyért, hanem egy - ő - milliókért. Király ő, akinek trónjához nem volt hasonló a földön, mert trónja a kereszttel. De neki nem a trón adott dicsőséget, hanem éppen ő a trónnak, amely eddig a gyalázat fája volt. A pogányokon uralkodnak az ő királyaik, és akiknek azokon hatalmuk van, jóltévőknek hivatnak - mint alapigénk mondja -, de lássátok, itt jön egy más uralkodó, a mennyei Király, aki szolgálni jön az övéinek mind a halálig.

Kik örvendeztek ama virágvasárnapon? Azok, akiknek Isten megadta ezt a látást, ezt a felismerést. Akik visszaemlékeztek a próféta jövendülésére (Zak. 9,9): *Örülj nagyon, Sionnak leánya... imé, jön néked a te királyod; igaz és szabadító ő; szegény és számárháton ülő. A te királyod! Aki neked is szolgál, életét érted is odaáldozza a kereszten. Ó, úgy énekelj, zengd ma neki a hozsannát, mint szent, hálaadó éneket! Szívedet terítsd elé a porba, azon vonuljon győztesen, úgy légy az Ő királyságának szelíd harcosa. Egyesüljünk mindnyájan a virágvasárnapi áhítatban: legyen egyetlen hatalommá mennyen és földön a szeretetben szolgáló Király: Krisztus Urunk!*

Szomorú látni, hogy az első virágvasárnapon meg a tanítványok sem vették észre a különbséget. Földi királyságról álmodoztak, nemzeti nagyságról, uralkodásról, melyben ők maguk is részt vesznek. S amíg Krisztus Urunk lelkében felmagaslik a kereszttel, ők azon osztoznak: ki a nagyobb közülük. Zebedeus fiai már ott látják magukat Jézus Krisztus elképzelt trónja mellett jobb és bal kéz felől, mint főemberek. Milyen sokszor vagyunk ott lélekben ezek mellett a versengő tanítványok mellett!

Szívesebben vennék mi is, ha Krisztus olyan volna, mint a földi királyok. Aranykoronájának fényében szeretnénk élni, osztozni uralkodásában. Amikor Krisztus nem ezt ígéri, felháborodunk. Mi kitüntetés, pályánk emelkedését várjuk tőle, ő pedig töviskoronáját nyújtja felénk: sebeit láttatja velünk, s a kereszt fájára mutat. Íme, ez a királyi disz, ez a rendjel, a kitüntetés, ez a királyi trónus. S ha igazán követőm vagy, ide is utánam kell jönnöd. A virágvasárnapnak egyenes folytatása a nagypéntek. Csak úgy merj virágvasárnapot ünnepelni, ha a nagypénteket is vállalod. Úgy fogadd el a szolgáló Krisztust életed királyának, hogy nyomát követve neked is szolgálnod kell.

Ezt Krisztus Urunk Igénkben így mondja: "...aki legnagyobb köztetek, olyan legyen, mint aki legkisebb; és aki fő, mint aki szolgál!" Ez a virágvasárnap parancsa mindnyájunk számára. Hogyan lehetünk benne Krisztus királyi seregében? Úgy, ha ezt a parancsot alázatosan elfogadjuk, s annak teljesítésére magunkat elkötelezzük.

Krisztus Urunk elsőként vette magára ezt a parancsot. A régi uralkodók legtöbbször mentesítették magukat az általuk kiadott parancsok hatásköre alól. A parancs csak másokra vonatkozott. Krisztus ebben is megmutatja más voltát. Csak olyan parancsot ad, amit ő teljesít elsőnek. Ő a legnagyobb, és olyanná lett, mint aki legkisebb. A tanítványokat asztalhoz ültette, a nagyobbak kijáró helyre, ő pedig kendőt kötött maga elé, hogy azok lábát megmossa. Szolgaként cselekedett. De szolgaként úr a kereszten: vérét hullatja, hogy benne megtisztulhassunk, s hogy abból sákramentum legyen szent asztalán, ahova ismét csak minket ültet. Szolgálni tanít, majd elbocsát: menj el, és te is ekképpen cselekedjél!

De ez a szolgálat - mégis királyi szolgálat! A keresztyén ember hármasságában, a prófétai és papi mellett, benne van a királyi tisztség is. Ez pedig azt jelenti, hogy itt a földön a bűn ellen szabad lelkiismerettel viaskodunk, odaát pedig Krisztus Urunk tulajdon vérével szerzett birodalmában minden teremtményen uralkodunk. A Krisztus királysága itt a földön szolgálatot jelent, az élet után pedig, részt a mennyi országából, melyet az Atya ad minekünk. Ámen.

Hagyományos húsvéti ételeink

A magyar és az európai keresztény hagyományban az egész húsvéti ünnepkör során kiemelt jelentőséget kapnak az ünnep egyes szakai alatt fogyasztott ételféleségek. A hamvazószerdától Húsvét vasárnapjáig tartó 40 napos böjt már a 7. századtól szokás, sőt 1091-ben II. Orbán pápa még törvénybe is iktatta. A magyarországi

katolikusok nem is oly rég sok helyen valóban be is tartották ezt a szigorú böjtöt, amelynek fegyelme csupán az elmúlt évszázadban lazult meg többek között a hivatalos enyhítések következtében, s a nagyhétre, illetve nagypéntekre korlátozódott az időtartama. A protestánsok csak a nagypénteki böjtöt tartották, de azt nagyon következetesen.

A régi időkben a böjti napokon csak kenyeret, sőt és száraz növényi eledeleket volt szabad enni és csak egyszer ehetek napjában. A 19. század végén még voltak olyan paraszti közösségek, amelyek a halat nem számítva csak növényi táplálékot vettek magukhoz. Sok helyen böjt alatt még tejneműt sem fogyasztottak. Nem zsírral, hanem olajjal főztek, s előfordult, hogy a böjtös eledel számára külön edényeket használtak.

A magyar népi konyhának tájegységenként különböző jellegzetes böjti ételeit ismerjük. Lássunk néhány példát a böjti étrendre.

Az őrségi reformátusok nagypéntek reggelén forralt tejet fogyasztottak kenyérral. Az ebéd sokféle lehetett: babgánica, főtt aszalt szilva és alma az édes főzőlével együtt, vagy aszaltszilva-leves, tejfölös bab, gánica mákkal, tejjel, szárazbab tökmagolajjal és hagymával, mézeslaska, tejfölös szilva. A Tápió menti protestánsok nagypéntek délben rántottlevest és kifőtt tészta, vacsorára tejet, aludtejet, túró fogyasztottak. A rábaközben a tojásos, tejes ételek és a tésztafélék mellett vadsóskát, gombát is gyakran főztek. Zöldcsütörtökön vagy nagycsütörtökön a regtöbb rábaközi és szigetközi családban valamilyen zöldfőzeléket ettek tojás feltéttel. Nagypénteken a kapuváriak lencsét főztek, hogy sok pénzük legyen. Finom böjti vacsora volt még a csírás bab és a szaladós. Országszerte elterjedt böjti étel volt a bableves, tojásleves, rántás nélküli krumplileves, babsaláta, krumplisaláta és a főtt tészta, ezek közül is a mákostészta.

Húsvéti ételek

A katolikusok húsvéti ünnepének évszázadok óta egyik kiemelt mozzanata a jellegzetes húsvéti ételek –kalács, sonka, bárány, tojás, stb.– megszentelése. E húsvéti eledel jellegzetes régi neve a kókonya, amelynek eredetét nyelvészeink egyelőre még nem tisztázták megnyugtatóan. Mindenesetre a szót az ételszentelés szimbolikáját magyarázva már a Sándor-kódex is említi:

Részletek a Sándor-kódexből:

„Az mennyországban mentül jelösb étök az kókonnya. Micsoda az a kókonnya? A kókonnya ünnömaga Úr Krisztus, Isten és embör...Mert valamik kellenek az kókonnához, avagy az húsvéti könyérhöz, übenne

mind meglehetnek avagy példázhatnak. Az húsvéti könyérhöz sajt és tej, tikmony, tiszta tészta, környül tésztaból koszorúmódra kell csinálni, meg kell sütni, meg kell szentölni...Az sajt és az tej példázák Krisztusnak szentséges testét...Az tikmonynak az fejérén értetik az ó fejérségű lelke, ki eredendő büntül igen távol lön. Az tikmonynak az székén értetik az ű istensége...A szép tiszta tészta, kire az sajtot rakják s az tikmonyját és az tejet értetik az három szömélyben az Fiúnak szömélye, mely szömélyben az isteni természet az emböri természettel egyesüle.

Az tésztaból csinált koszorún, kivel az húsvéti kenyért megkörnyékezik, értetik, mimódon az atyja, anyja, az mostohája (a zsidóság) és az ű házanépe (menyországbeliek) ötet megkoszorúzza volt...

Az megsütésen értetik az körösztfának kemencéjén ű testének megszáradása, isteni nagy szerelemnek tizétül.

A megáldáson értetik az űtet megáldás..."

A kókonya szó a népnyelvben a húsvéthoz kapcsolódva sokféle változatban és jelentésben máig él. Legtöbb helyen a húsvéti ételek összefoglaló neve, azonban például Szegeden a húsvéti megszentelt keménytojást, az istensegítsi székelyek körében a húsvéti kalácsot értik alatta. A Dunántúl egy részén a szó változatai –kókálás, kókányolás, kokonyázás, stb.– az ősi húsvéti játékot, a tojásütést jelentik. A keleti egyházaktól származik a megszentelt ételek másik elnevezése a páska, pászka. Tudjuk, hogy a pascha egyházi nyelven a húsvétot, illetőleg a testét, vérét feláldozó Megváltót jelenti. A magyarságnál mindkét elnevezés ismert.

A kókonyát, illetve pászkát a katolikusok húsvét vasárnap reggel vitték szentelni a templomba egy nagy kosárban. A kosár tartalma tájegységenként különbözhetett, azonban mindenképpen az ünnepre szánt húsvéti ételek voltak benne. A szentelés történhetett a templomban, vagy a templom udvarán. Az ételeket a hímzett terítővel, konyharuhával kibélelt kosárban minél tetszetősebben igyekeztek elrendezni. A kosarat fedő díszes –gyakran kizárólag erre az alkalomra tartogatott terítőt csak addig vették le, amíg a szentelés tartott. Egyébként a szentelés idejére a borosflaska dugóját is eltávolították, sőt sok helyen egy tojást meg is pucoltak, hogy az áldás közvetlenül érje azokat. A szentelés után minél gyorsabban igyekeztek hazaérni. Volt ahol az utat futva tették meg, máshol szóltanul kellett hazavinni az eledeleket. Hazaérve a család az asztalt körülülve azonnal nekilátott a szentelt húsvéti ételek elfogyasztásának. Ilyenkor a szentelt ételeknek még a morzsáját, maradékát sem dobták ki, mert különleges erőt tulajdonítván nekik mágikus célra használták ezeket. A morzsát például

a tyúkok elé szórták, hogy a következő évben jobban tojjanak. Bukovinában a maradékot elégették, s a hamujával szapultak. A szentelt sonka csontját gyümölcsfára akasztották, hogy sokat teremjen.

Az étkezés közben a karácsonyhoz hasonlóan rituális szertartások is előfordulhattak. A palócoknál például szokás volt egy szentelt tojást annyi felé osztva elfogyasztani, ahány családtag volt, hogyha eltévednének, jusson eszükbe, kivel ették a tojást.

Húsvéti ételeink szimbolikájával, mágikus misztikus képzetkörével érdemes külön is foglalkoznunk.

A húsvéti bárány az ünnep áldozati jellegű étele, amelyet már az ószövetségi zsidók is fogyasztottak keserű salátával és kovásztalan kenyérral Egyiptomból való megmenekülésüknek és elsőszülöttjeik váltsága emlékezetére. Izsák helyett leölt kos szerepel Ábrahám áldozatában is. Engesztelő napjukon pedig a zsidók a pusztába bűnbakot eresztettek.

Mínthogy Jézus az emberiség váltságára jött a földre, érthető, hogy már az újszövetségi könyvek is Isten bárányának nevezik őt –az ószövetségi előképekre támaszkodva. Az Isten báránya ábrázolások a középkortól kezdve igen elterjedtek voltak az egyházi és világi építmények, pecsétek és egyéb tárgyak díszítményeiként. A húsvéti bárány áldás-szövege már a Pray-kódexben olvasható, s azt is tudjuk, hogy a középkorban a tihanyi monostornak húsvéti bárányt ajánlottak fel a hívek. A húsvéti bárányáldozat emlékét a magyar néphagyományban is megtaláljuk: a régi szegedi felsőtanyai juhászgazdák például a leölt bárány vérével az ószövetségi zsidók módjára szokták megkenni az ajtófélfát, hogy az ő elsőszülöttjeiknek se legyen bajuk. A bárányt általában nagypénteken ölték meg, s elkészítés közben arra is ügyeltek, hogy csontját ne törjék meg (János evangéliuma 19,36). A csonttörés tilalma később sok helyen a húsvéti sonkával kapcsolatosan is felbukkan.

Másik igen régi húsvéti eledelünk a tojás az élet és újjászületés archaikus jelképe. Keresztény magyarázat szerint, amint a tojásból új élet kel, úgy támad föl Krisztus is sírjából az emberek megváltására. Egy másik felfogásban a tojásból az Ószövetséget, belseje az Újtestamentomot jelképezi. Piros színe Krisztusnak az emberiségért kiontott vére emlékeztet. Ez utóbbi motívum számtalan változatban a néphiedelmek között is megtalálható. A körmendiek például úgy mesélik, hogy mikor Jézust keresztre feszítették, odament egy asszony, aki kosarában tojást vitt. Letette és elkezdett imádkozni. Egyszer csak egy csöpp vér csöppent az egyik tojásra és megpirosodott tőle. Ezért festik pirosra a tojást húsvétkor.

A tojásajándékozásnak a mai profán jellegével ellentétben korábban liturgikus szimbolikus jelentése volt. A régi időkben a keresztszülők azért ajándékoztak húsvéti tojást a keresztyermeküknek, hogy a megváltás kiváltságos öröme emlékeztessék őket. Göcsejben és Somogyban szinte máig szívósan tartja magát ez a hagyomány. Vásárosdombón ezen túlmenően még a kereszt- és bérmakomák, komaasszonyok korozsmával is megtisztelik egymást. A húsvéti korozsma szép fehér abroszba kötött hímestojásból, almából és süteményből áll. A húsvéti tojásnak más szentelményekhez hasonlóan sok helyen mágikus erőt tulajdonítanak. Például Nyírábrányban a húsvéti szentelt tojás héját szántották a földbe. Volt úgy is, hogy a tojást a vetősákba tették és a magot arról vetették.

A húsvéti tojással összefüggő ünnepi szerencsejáték a sokféleképpen emlegetett szerencsejáték a tojásütés (koccintás, kókányolás, stb.) A szokás egész Európában ismeretes. Lényege: a fiúgyermek a locsolkodásért, vagy keresztszüleitől kapott tojásokat párosával összeütik. Akié összetörik az a vesztes és köteles átadni annak, akié épen maradt.

A sonka a paraszti élet gazdasági és kultikus rendje következtében már igen régóta a jellegzetes húsvéti eledel közé tartozik, sok helyen kiszorítva az eredetileg szokásos báránnyt. A hozzá fűződő hiedelmek inkább mágikus, mint szakrális jellegűek.

Juhász Katalin

Március havi gyülekezeti események:

Március. 07. Az istentisztelet utáni ebédet készítette és adományozta Rácz Erzsébet.

Március. 14. A San Francisco és Környéke Magyar Református Egyház meghívta az öböl-környéki magyarságot az 1848 márc. 15-i magyar forradalom emlékére rendezett ünnepi előadásra. Ünnepi előadó Lőrincz Győző volt. Verset szavalt Szabó Tímea és Trefil Kristóf. Fellépetek a cserkészek, Friedman Dóra, Fekete Karolina, a Sacramento-i Magyar Keresztény Gyülekezet kórusa, valamint az Eszterlanc Magyar Népi Együttes. Az ünnepség utáni szeretetvendégséget a Nőegylet, valamint néhány lelkes személy készítette és adományozta.

A Presbitérium szívből köszöni a szereplőknek, hogy eljöttek, és előadásukkal gazdagították ünnepségünket. Köszönet illesse a katolikus testvéreinket is, akik eljőve miközénk velünk együtt ünnepeltek.

Március. 22. Az istentisztelet utáni ebédet készítette és adományozta Megyesi Gizella és Hajnal Blanka.

Március 27. A Gyülekezet megszervezte az évi bolhapiacot. Segédkeztek Megyesi Gizella, id. Orly Elvira, Fülöp Mária, Fövenyessy Károly, Magyary Ilona és András, Bordás Zoltán és Piroska, Rácz János, Magyar-Köpe Gábor és Blanka. Az ebédet adományozta Magyary Ilona.

Március 28. Az istentisztelet utáni ebédet készítette és adományozta Kádas Klára és Jutka, valamint Balassa Charlotte.

Március havi adományok:

N.N.	\$ 20.00
Megyesi Gizella.....	\$ 20.00
Fövenyessy Károly testvéreinek emlékére befolyt adományok:	
Fövenyessy Károly & Katalin.....	\$ 100.00
Fövenyessy Ottó & Rita.....	\$ 25.00
Fövenyessy Norbert & Cindy.....	\$ 60.00
Fövenyessy Caittlin & Stephanie.....	\$ 10.00
Hajnal József & Blanka.....	\$ 25.00
Rácz János & Erzsébet.....	\$ 50.00
Miroshienko Ágnes, Isten dicsőségére hálaadásból.....	\$ 10.00
Bihari Varga Emese, Isten dicsőségére hálaadásból.....	\$ 100.00
Orly M. Elvira, Isten dicsőségére hálaadásból.....	\$ 25.00
Tóth István, Isten dicsőségére hálaadásból.....	\$ 20.00
Szilágyi Tomany & Mária, Isten dicsőségére hálaadásból.....	\$ 50.00
Licko Tóth Susanna, Március 15. emlékére.....	\$ 50.00
Stupián Eszter & Julius, lányuk Marika emlékére.....	\$ 25.00
Rácz John & Elizabeth, édesanyám emlékére.....	\$ 50.00
Tóth Ilona & Bakonyi Ferenc, Fejér Mária emlékére	\$ 50.00
Dittert László & Edith, szüleik emlékére.....	\$ 100.00
Németh Márta, férje és nagymama emlékére.....	\$ 100.00

A Presbitérium nagy szeretettel köszön minden adományt és segítséget. Az Úr Isten gazdag áldása legyen az adakozó testvéreinkkel!

Gyülekezetünk betegeiért imádkoztunk. Kértük az Úr Isten kegyelmét életükre, hozza vissza beteg testvéreinket minél hamarabb köreinkbe. Betegek a következő személyek voltak: Miroshichenko Ágnes, Madarász Pál, Leemon Margit, Fabó Zsuzsa, Jackie de Roover.

Hirdetések

Hirdetjük a gyülekezetnek, hogy a következő bibliaórát április. 07-én, szerda este 7:00 órától tartjuk. Téma: **A Sátán és a sátánizmus.**

Figyelem!!!!

A MÁJUS. 02-I ISTENTISZTELET TEPLOMUNKNÁL ELMARAD

Gyülekezetünk presbitériuma úgy döntött, hogy eleget tesz a Sacramentoi Magyar Keresztény Gyülekezet meghívásának, és május. 02-án, mindenkit szeretettel hív és vár arra a közös látogatásra, amelynek keretében elmegyünk Sacramentoba, és részt veszünk az ottani magyar gyülekezet által szervezett istentiszteleten és az azt követő majálison.

Indulás Sacramentoba, május 02-án, reggel 7:00 órakor a Templomunk elől.

Kérjük tagjainkat, hogy akik el szeretnének jönni erre a gyülekezeti kirándulásra, jelezzék ezt a lelkipásztornak vagy valamely presbiternek.

HÚSVÉT ÜNNEPÉN.

A rémulést bánat követte,
A jajgatást bús síri csend, -
Kihalt, sötét a szív világa,
Az arcon kétség árnya leng.
Mehalt az Úr a kískereszten,
Hiába minden zokogás...
De im' megzendül harmadnapra:
Föltámadott a Messiás!

Kínok között bús Magdalénát
Látták bolyongni a hívek;
De ím kigyúlt arcán a hajnal,
És lázas keble mint piheg!
Ki követé: a két apostol
Aján is kél a riadás,
És zendül minden hívő ajkán:
Föltámadott a Messiás!

Azóta zendül minden ajkon
A nagy, magasztos, szent napon,
S gyógyító balzsam a dicsének,
Mely fölcseng a sírhantokon.
Mi Magdalénát boldogítja,
Él meg a szent vigasztalás,
És a hívőknek bújja elszáll:
Föltámadott a Messiás!

Ha hü szívedre a csalódás
Fojtó gyötrelme nehezül,
Ha pusztán állsz a nagyvilágon,
Nyomorba sújtva, egyedül,
Ha a gonoszság győz körülted,
És jót, igazt tapodni látsz;
Emeld fél bátran fejedet s zengd:
Föltámadott a Messiás!

E szózat édes, szent valóság,
S az örökélet záloga; -
Hová testéből szállt az Ige,
Oh mi is eljutunk oda! -
A test leroskad és feloszlik
Az anyag sorsa elmúlás;
De új életre kel a szellem:
Föltámadott a Messiás!

Csegey Gusztáv.

***Istentől megáldott boldog húsvéti ünnepet
kívánunk Gyülekezetünk tagjainak,
támogatóinknak és minden öböl-környéki
magyarnak!***

A San Francisco és Környéke Magyar Református Egyház lelkesze és presbitériuma